

»Hvor kan man sige det? Vidste du det saa sikkert, da du forlovede dig med Far?«

»Ja.«

Jytte slap hendes Haand og tav.

Fru Bertha gav sig nu til at tale om Torben Dihmer. Hun spurgte hende, om hun vidste, at han var kommen til Byen. Hun havde lige mødt Asmus, der i Forbifarten havde fortalt hende det.

»Af hvad Grund fortæller du mig det netop nu?« spurgte Jytte. »Dersom du gør dig Forhaabninger, Mor, saa vil jeg sige dig, at det er til ingen Nytte.«

»Aa nej, desværre — det har jeg forstaaet. Men du skal dog vide, hvad jeg tænker derom. Jeg tror, at som du dengang paa din sygelige Maade grublede dig ud af din Kærlighed til en god og hæderlig Mand, der holdt af dig, — saadan har du nu grublet dig ind i dette Forhold til en . . . en Person, som kun vil misbruge dig.«

»Jeg siger dig — du kender ham ikke,« sagde Jytte bortvendt.

»Jeg bryder mig heller ikke om det. Og jeg siger dig, mit Barn, jeg anerkender aldrig Hr. From som min Svigersøn.«

»Ja, saa maa du jo lade være, Mor!«

Jytte rejste sig. Hun gik hen til Vinduet, hvor hun blev staaende og saae ned paa Færdslen i den nu ganske aftenlige Gade. Og der blev saa underligt